

люшка насамъ нататъкъ подъ музиката на Качаръ. Змията изправяше главата си, легаше, завиваше на лѣво — на дѣсно и пакъ лѣгаше.

— Това бѣше единъ чуденъ танцъ, който напълно отговаряше на дивата музика.

— Браво, браво! извика капитанътъ.

— Ей Богу, сега вече никакъ не съжالياвамъ за опасността, която ни застрашаваше тази сутринъ; ако не бѣше тази опасна случка, нѣмаше да видимъ сега такова чудно зрелище! . . .

Капитанътъ поздрави смѣлиятъ змиеукротителъ и сърдечно му стистна ржката. Танцуващата Кобра бѣше вече прибрана въ сандѣка при другитѣ отровни змии.

— Какъ е раната ви? — попитаха Качаръ. Нѣмате ли нужда отъ лѣкаръ! Да повикаме лѣкаръ!

— Не, не трѣбва! Моятъ коренъ е най-добриятъ лѣкаръ. . . Азъ го пазя вече отдавна, а ето дори сега ми дотрѣбва.

Въ сжщиятъ день пасажеритѣ узнаха за случилото се и за подвига на Качаръ, и той бѣше героятъ на деня. Следъ нѣколко дни парахода „Мистралъ“ благополучно пристигна въ гр. Хавъръ.

(По Клерси).

ЗМИИ

Наистина какъвъ ужасъ, какъвъ страхъ само като чуемъ името „змия“!

— Пази се, змия пропълзя!—Предъ този викъ и най-неустрашимиятъ се дрѣпва, спира се и сърдцето започва да тупти по-силно.

Хората, па и много отъ животнитѣ съ погнуса и отвращение гледатъ на змиитѣ: маймунитѣ изпадатъ въ ужасъ и съ силни крѣсъци се разбѣгватъ, щомъ като зърнатъ змия. Отъ змиитѣ бѣгатъ често и голѣмитѣ хищници звѣрове; голѣмитѣ птици, като видятъ змия крѣщатъ, бѣгатъ, като че е дошелъ предсмъртния имъ часъ.